

Arrest

nr. 300 156 van 16 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten K. GEELEN en B. CUYPERS
Mechelsesteenweg 64/101
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 juni 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 juli 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. CUYPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Russische nationaliteit.

Op 3 januari 2023 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot gezinshereniging, in functie van haar Belgische echtgenoot, dhr. B. S., in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Op 19 juni 2023 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.01.2023 werd ingediend door:

Naam: S.

Voorna(a)m(en): O.

Nationaliteit: Unie der Soc. Sovjetrep.

Geboortedatum: (...)1978

Geboorteplaats: Nizhnekamsk

Identificatienummer in het Rijksregister (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, zijnde S., B. M. E. (NN. (...)) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt: "De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...) "

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene volgende stukken voor: - Loonfiches van B. S. (...) BV voor de période november 2021 tot en met december 2022

De referentiepersoon wenst wellicht aan de hand van de voorgelegde loonfiches aan te tonen heden bestaansmiddelen te hebben die voortkomen uit een zelfstandige activiteit als bestuurder van een onderneming. De bewijzen kunnen echter niet als voldoende worden aanvaard. De loonfiches dienen als een verklaring op eer te worden beschouwd waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, gelet de loonfiches immers zijn opgesteld door de referentiepersoon zelf of door iemand die in opdracht van hem deze documenten heeft opgesteld. Bij gebrek aan enige bewijsstukken die de inhoud van de loonfiches kunnen staven, kunnen de loonfiches niet op hun feitelijkeheid worden getoetst. Het is zodoende niet duidelijk in hoeverre de referentiepersoon als zelfstandig ondernemer werkelijk de bedragen ontvangen heeft die vermeld staan als nettovergoeding op de loonfiches. Om dat aan te tonen moet daartoe het bewijs worden voorgelegd dat de bedragen werden overgemaakt van de bedrijfsrekening naar de persoonlijke rekening van de referentiepersoon. Tevens kan opgemerkt worden dat het evenmin duidelijk is of de vermelde voorheffing waarachtig is, gelet de inhoud van de loonfiches niet op zijn feitelijkeheid kan getoetst worden. Tevens ontbreekt er informatie betreffende de sociale bijdragen die referentiepersoon verschuldigd is voor de uitoefening van de zelfstandige activiteit. Het is met andere woorden niet duidelijk wat de daadwerkelijk reële beschikbare bestaansmiddelen zijn van de referentiepersoon, na aftrek van allerhande kostenposten zoals sociale bijdragen en bedrijfsvoorheffing.

Voor zover een referentiepersoon wenst aan te tonen bestaansmiddelen te hebben uit een zelfstandige activiteit dient op objectieve wijze te worden aangetoond dat er heden een zelfstandige activiteit plaatsvindt. Dat kan aan de hand van een volledig uittreksel van de Kruispunt der Omdammingen en een

bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen In feite ontbreken dergelijke bewijzen bij onderhavige aanvraag gezinshereniging.

Tevens dient aangetoond te worden dat de referentiepersoon door die zelfstandige activiteit over regelmatige en stabiele bestaansmiddelen ter waarde van minstens 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast kan beschikken. De voorgelegde bewijzen volstaan daartoe niet gelet, zoals reeds gesteld, de loonfiches als een verklaring op eer worden beschouwd. Om een zicht te kunnen krijgen op de netto beschikbare bestaansmiddelen die de referentiepersoon verwerft omwille van de zelfstandige activiteit, zouden het meest recente fiscale attest betreffende de sociale bijdragen van het afgelopen jaar, de meest recente factuur van de huidige sociale bijdragen en de bedrijfsvoorheffing, alsook een bewijs dat een bepaald netto-bedrag daadwerkelijk werd overgemaakt van de bedrijfsrekening naar de privé-rekening van de referentiepersoon een betrouwbare indicatie kunnen geven van de huidig beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Een recent aanslagbiljet in de personenbelasting vormt een afdoend bewijs voor de stabiliteit van de bestaansmiddelen.

Kortom, op basis van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen de referent met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken Dit alles dient wel degelijk expliciet te worden aangetoond. De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt niet over de nodige kanalen, databanken of wat dan ook om dergelijke gegevens te kunnen achterhalen. Het is aan betrokkene en de referentiepersoon om de nodige gegevens te verstrekken. Bijgevolg kan niet bepaald worden of de Belgische referentiepersoon heden aan de bestaansmiddelenvereiste voldoet overeenkomstig artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft de behoefteanalyse in overeenstemming met art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is deze hier overbodig. Er is immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Er is enkel vastgesteld dat de evaluatie niet kan gemaakt worden bij gebrek aan zicht op de werkelijke actuele beschikbare bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden van artikel 40ter om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Het recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar synthesesemorie voert de verzoekende partij in een enig middel de schending aan van artikel 40ter, § 2 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (de Vreemdelingenwet) in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

"4.1.1. De toepasselijke bepalingen waarop het middel steunt

4.1.1.1. Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet

13. Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld”.

14. De artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet verplicht elke administratieve overheid haar beslissing in de akte zelf afdoende te motiveren, hetgeen inhoudt dat de motivering draagkrachtig en pertinent moet zijn en het motiveringsbeginsel inhoudt dat een administratieve beslissing gesteund moet zijn op afdoende motieven;

15. En terwijl, de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de formele motiveringswet een openbare instelling ertoe verplichten een beoordeling te maken van alle relevante elementen die aan de beslissing ten grondslag liggen, deze beoordeling in de beslissing op te nemen en een beslissing te nemen

die in redelijke verhouding staat tot de onderliggende argumenten en op juist, draagkrachtige motieven gebaseerd is.

16. De verzoekende partij zal eerst de beginselen van het middel uiteenzetten en nadien deze beginselen toepassen op de voorliggende situatie.

4.1.1.2. De beginselen van Formele Motiveringswet

17. Uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen volgt dat de motivering van een individuele bestuurshandeling de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn, teneinde de geadresseerde van de bestuurshandeling in staat te stellen terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt.

18. Artikel 3 van deze wet verwoordt dit als volgt:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

19. De verplichting in artikel 3 houdt onder meer in dat de motieven afdoende moeten zijn. De motieven moeten in feite en in rechte correct en relevant zijn en de beslissing kunnen schragen.

4.1.1.3. De beginselen van de materiële motiveringsplicht

20. In de rechtsleer wordt de materiële motiveringsplicht als volgt omschreven:

“De materiële motiveringsplicht, de vereiste dus van deugdelijke motieven, houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.”

21. Het materieel motiveringsbeginsel is een niet-geschreven grondrecht, waarbij iedere administratieve rechtshandeling moet gedragen worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn en die de genomen rechtshandeling voldoende schragen. De motieven moeten derhalve wettig en deugdelijk, kenbaar en draagkrachtig zijn.

4.1.1.4. Het redelijkheidsbeginsel

22. Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat een overheid bij de uitoefening van haar appreciatierecht de grenzen van de redelijkheid niet te buiten mag gaan. Elke rechtshandeling van een overheid dient te gebeuren binnen de grenzen van de redelijkheid. Zij mag geen kennelijk onredelijke beslissingen nemen.

23. Een bestuurshandeling is wegens de schending van het redelijkheidsbeginsel alleen dan onregelmatig wanneer ze het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen. Een handeling is kennelijk onredelijk wanneer geen enkele in redelijkheid oordelende overheid in dezelfde situatie dezelfde handeling zou stellen.

4.1.1.5. De zorgvuldigheidsplicht

24. Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat onder meer inhoudt “dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen”⁸, “dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke)voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen”.

25. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

26. Het zorgvuldigheidsbeginsel dwingt de behandelende overheden ertoe “om over een volledig dossier te beschikken wat impliceert dat zij het dossier vooraf op zijn volledigheid moet onderzoeken waarna zij met kennis van zaken – in geval van een volledig dossier – kunnen oordelen over het dossier”.

27. In feite is het zorgvuldigheidsbeginsel niet meer dan de bijzondere verwoording van de algemene zorgvuldigheidsnorm uit artikel 1382 Oud BW voor de overheid. In het kader van de zorgvuldigheidsnorm kan een overheidshandelen foutief worden bevonden wanneer deze handeling neerkomt op een verkeerd optreden dat niet op die manier door een normale, zorgvuldige en omzichtige administratieve overheid in dezelfde omstandigheden gesteld zou zijn geweest. Die omstandigheden houden ook de beleidsvrijheid in die aan de administratieve overheid werd overgelaten.

De discretionaire beoordelingsruimte die de vergunningverlenende overheid heeft, ontslaat haar niet van de algemene plicht van zorgvuldigheid en voorzorg.

4.1.2. Toepassing van de voormelde bepalingen

28. In casu wordt de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd, omdat verwerende partij oordeelt dat niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

29. Verzoekende partij legde ter staving van de bestaansmiddelen de volgende stukken voor:

- Loonfiches van B. S. (...) BV voor de periode november 2021 tot en met december 2022 (stuk 2).

30. Verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat het, op basis van deze voorgelegde stukken, onduidelijk is over welke bestaansmiddelen de Belgische echtgenoot daadwerkelijk kan beschikken om in het levensonderhoud te voorzien. Hij steunt zich hiervoor op de volgende overwegingen:

- de loonfiches zijn een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten aangezien zij uitgaan van de eigen vennootschap van de referentiepersoon;

- er is geen bewijs dat de bedragen werkelijk werden overgemaakt naar de persoonlijke rekening van de referentiepersoon.

- er ontbreekt een attest van een sociale kas met betrekking tot de betaling van de sociale lasten als zelfstandige;

- er ontbreekt bewijs dat er heden een zelfstandige activiteit plaatsvindt.

Verweerder stelt verder dat het doorvoeren van een behoefteanalyse niet is vereist, nu hij geen zicht heeft op de reële inkomsten van de referentiepersoon.

31. Met andere woorden komt verwerende partij in de bestreden beslissing tot de conclusie dat zij actueel niet beschikt over voldoende objectieve informatie om de berekening te kunnen maken van de ware actuele beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

32. Zo stelt verwerende partij dat de bijgebrachte loonfiches slechts kunnen bestempeld worden als een verklaring op eer aangezien zij uitgaan van de eigen onderneming van de referentiepersoon. Nochtans blijkt uit de loonfiches dat deze zijn opgesteld door het sociaal secretariaat "SD Worx NV een erkend sociaal secretariaat dat de administratieve taken voor de onderneming B. S. (...) BV op dit punt op zich neemt (zie stukken 2 en 3).

33. Met haar bewering insinueert verwerende partij dat de gegevens die B. S. (...) BV zou hebben aangeleverd vals zouden kunnen zijn. Hiervan is geen sprake en evenmin ligt er hiervan enig bewijs of zelfs maar een indicatie voor.

34. Ook de overige motieven van verwerende partij zijn niet gesteund op een correcte feitenbevinding. Uit de volgende stukken blijkt immers duidelijk dat de referentiepersoon weldegelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt en beschikte op het ogenblik van de aanvraag:

- Rekeninguittreksel persoonlijke rekening B. S. (...) (stuk 4);
- Facturen SD Worx NV (stuk 3);
- Fiscaal attest – inkomsten 2022 (stuk 5);
- Het aanslagbiljet – inkomsten 2022 (stuk 6).

35. De beslissing van verwerende partij dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarde uit artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° Vreemdelingenwet aangezien de referentiepersoon niet zou beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen is dan ook niet gesteund op feitelijk juiste motieven.

36. Evenmin komt verwerende partij tot deze conclusie op grond van een zorgvuldig onderzoek van de situatie van verzoekende partij en haar echtgenoot.

37. Waar verwerende partij stelt dat het bewijs ontbreekt dat er heden een zelfstandige activiteit plaatsvindt, verwijst verzoekende partij naar het uittreksel uit het KBO dat zij bijbrengt als stuk 7. Verwerende partij had deze informatie eenvoudig zelf kunnen opzoeken via een online zoekopdracht. Dit geldt zowel voor het bestaan van de vennootschap als voor de financiële toestand ervan aangezien ook de jaarrekeningen eenvoudig terug te vinden zijn.

38. Hoewel verwerende partij in de bestreden beslissing terecht opmerkt dat het aan verzoekende partij was om de nodige bewijsstukken bij te brengen, kan Uw Raad er niet omheen dat een dergelijke argumentatie gelet op de eenvoud van de voormelde opzoeking kennelijk onredelijk is.

Uw Raad oordeelde heel recent nog in dezelfde zin:

“Ten slotte betwist de verwerende partij niet het argument van de verzoekende partij dat de jaarrekeningen van de BVBA eenvoudig online te raadplegen zijn. Uit de stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt blijkt inderdaad dat de gegevens van de BVBA eenvoudig online via de KBO te vinden zijn. Hoewel het betoog van de verwerende partij kan gevolgd worden dat het de taak van de verzoekende partij is om de nodige bewijsstukken voor te leggen, komt het de Raad als kennelijk onredelijk voor dat wanneer de verzoekende partij wel degelijk loonfiches heeft voorgelegd en de verwerende partij met een eenvoudige online zoekopdracht de gegevens van de BVBA kan raadplegen, zij de verzoekende partij toch in de bestreden beslissing verwijt deze zeer eenvoudig te consulteren gegevens niet zelf bijgebracht te hebben”.

39. Het getuigt dan ook van een kennelijk onzorgvuldig overheidshandelen wanneer verwerende partij besluit dat de loonfiches van de referentiepersoon geheel niet weerhouden kunnen worden bij het bepalen van de netto bestaansmiddelen.

40. Minstens had verwerende partij in het kader van haar zorgvuldigheidsplicht enerzijds zelf de bijkomende onderzoekshandelingen kunnen stellen, maar anderzijds ook aan verzoekende partij bijkomende informatie kunnen vragen.

41. Verwerende partij somt in de bestreden beslissing immers een hele waslijst aan documenten toe die zij nodig acht om een beoordeling te kunnen maken over de aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen. Verwerende partij stelt vervolgens dat zij niet over de nodige kanalen, databanken of wat dan ook beschikt om dergelijke gegevens te kunnen achterhalen.

42. Nochtans beschikt verwerende partij over de contactgegevens van zowel verzoekende partij, als van de referentiepersoon, als van B. S. (...) BV, als van het sociaal secretariaat SD Worx NV, of had zij deze zeer eenvoudig kunnen achterhalen. Wanneer verwerende partij in de loop van het door haar verrichte onderzoek vaststelt dat de informatie die zij noodzakelijk acht, ontbreekt, dan zou het van zorgvuldig overheidshandelen getuigen als zij deze informatie zou opvragen in de loop van de procedure.

43. Daarentegen heeft verwerende partij gewacht met het nemen van een beslissing totdat de beslissingstermijn van 6 maanden vanaf de aanvraag bijna verstreken werd. Ook dit getuigt van weinig zorgvuldig overheidshandelen. Als de toereikendheid van de bestaansmiddelen niet manifest bewezen was zoals verwerende partij in haar beslissing doet uitschijnen, dan had zij verzoekende partij hierover al veel eerder kunnen informeren. Dat zou verzoekende partij hebben toegelaten om:

- Kennis te nemen van de motieven van de beslissing en dus van de documenten die verwerende partij noodzakelijk achtte;
- Deze documenten te verzamelen, hetgeen zij op zeer korte termijn kon doen; en
- Deze documenten aan verwerende partij te bezorgen met de vraag om de beslissing te herzien.

44. Doordat verwerende partij echter zo lang gewacht heeft met het nemen van de beslissing kon zij moeilijk ingaan op het verzoek tot herziening dat de raadsman van verzoekende partij op 22 juni 2023 aan haar gericht heeft (zie stukken 8 en 9).

4.1.3. Conclusie m.b.t. het enige middel

45. Op basis van de bovenstaande uiteenzetting heeft verzoekende partij aangetoond dat de bestreden niet steunt op feitelijk juiste motieven die het gevolg zijn van een onzorgvuldig gevoerd onderzoek naar de bestaansmiddelen van de heer B. S., echtgenoot van verzoekende partij en tevens referentiepersoon. Dit gebrekkig gevoerde onderzoek heeft geleid tot een beslissing die niet alleen onzorgvuldig is, maar eveneens kennelijk onredelijk gelet op de aan Uw Raad voorgelegde stukken.

4.2. Replik van de verwerende partij

4.2.1. Herneming van de repliek van de verwerende partij

46. Verwerende partij stelt in haar verwerende nota kort samengevat dat:

- Verzoekende partij geen belang heeft bij de kritiek omtrent de formele motivering van de beslissing aangezien zij blijk geeft kennis te hebben van de motieven uit de beslissing;
- Verzoekende partij niet tegelijk een schending van het formele en het materiële motiveringsbeginsel kan opwerpen aangezien het gebrek aan een deugdelijke formele motivering het onmogelijk zou maken om na te gaan of de materiële motiveringsplicht geschonden is;
- Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft vastgesteld dat verzoekende partij niet aan de voorwaarden uit artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet zou voldoen;
- Verwerende partij niet onzorgvuldig is geweest door geen bijkomende informatie op te vragen in de loop van de procedure.

4.2.2. Weerlegging van de repliek van de verwerende partij

47. Voor zover verwerende partij stelt dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij het opwerpen van een schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verwijst verzoekende partij naar het arrest van de Raad van State van 18 maart 2010 waarin deze stelt:

“Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is”.

48. Ook Uw Raad oordeelde reeds verschillende keren in lijn met dit arrest.

49. Hieruit volgt eveneens dat het niet uitgesloten is dat verzoekende partij een beroep doet op de schending van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS, 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing”. (eigen onderlijning en markering).

50. In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat er geen objectieve bewijzen zouden zijn dat de referentiepersoon over regelmatige en stabiele bestaansmiddelen zou beschikken ter waarde van minstens 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Zij komt tot deze beslissing louter op basis van de aard van de aangeleverde loonfiches.

51. Uit de bestreden beslissing blijkt enkel dat verwerende partij heeft vastgesteld dat het om loonfiches gaat uit een zelfstandige activiteit. Op basis daarvan besluit verwerende partij dat deze louter als een verklaring op eer kunnen worden beschouwd en dat het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten.

52. Nergens blijkt in de bestreden beslissing echter dat de verwerende partij de loonfiches op hun waarachtigheid heeft onderzocht. Daardoor kon verwerende partij onmogelijk vaststellen dat verzoekende partij niet aan de voorwaarden uit artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet voldeed. Mocht zij dit wel gedaan hebben, zou zij niet anders gekund hebben dan te besluiten dat aan verzoekende partij weldegelijk aan deze voorwaarde voldoet.

53. De motivering van verwerende partij is dan ook bezwaarlijk afdoende te noemen.

54. Nochtans stelde Uw Raad reeds:

“De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). (eigen onderlijning en markerings).

55. Hieruit blijkt eveneens dat verwerende partij niet gevolgd kan worden in haar stelling dat de bestreden beslissing werd genomen na “grondig onderzoek” door de verwerende partij. Niet enkel heeft zij nagelaten de loonfiches op hun waarachtigheid te onderzoeken, maar evenmin heeft zij niet proberen vaststellen of er sprake was van de zelfstandige activiteit van de referentiepersoon. Nochtans is deze informatie eenvoudig online te vinden zoals Uw Raad in het hierboven aangehaalde arrest (zie: par. 38) reeds heeft geoordeeld. Van enig grondig onderzoek kan dan ook hoegenaamd geen sprake zijn.

56. Bovendien blijkt het onzorgvuldig en onevenredig handelen van de verwerende partij eveneens uit het feit dat zij bijna zes maanden gewacht heeft om de bestreden beslissing te nemen. Op basis van de motivering van de beslissing zou het namelijk om een zeer eenvoudig vast te stellen tekortkoming moeten gaan.

57. Verzoekende partij toont voor Uw Raad aan dat zij zonder enige twijfel voldoet aan de voorwaarden uit artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet. Mocht verwerende partij een grondig onderzoek hebben verricht dan zou zij eveneens tot deze conclusie gekomen zijn.”

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij vroeg gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, zijnde S., B. M. E. in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de [wet van 26 mei 2002](#) betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Het is niet betwist dat de Belgische echtgenoot van de verzoekende partij geen gebruik heeft gemaakt van zijn rechten van vrij verkeer als burger van de Europese Unie.

In deze situatie gelden de volgende bepalingen van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet:

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld de verzoekende partij ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon enkel loonfiches van B. S. BV voor de periode november 2021 tot en met december 2022 heeft voorgelegd. De verwerende partij is van oordeel dat de referentiepersoon wellicht aan de hand van de voorgelegde loonfiches wenst aan te tonen heden bestaansmiddelen te hebben die voortkomen uit een zelfstandige activiteit als bestuurder van een onderneming. De bewijzen kunnen volgens de verwerende partij echter niet als voldoende worden aanvaard. De loonfiches dienen volgens haar als een verklaring op eer te worden beschouwd waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, gelet de loonfiches immers zijn opgesteld door de referentiepersoon zelf of door iemand die in opdracht van hem deze documenten heeft opgesteld. Bij gebrek aan enige bewijsstukken die de inhoud van de loonfiches kunnen staven, kunnen de loonfiches volgens de verwerende partij niet op hun feitelijkeheid worden getoetst. Het is zodoende volgens de verwerende partij niet duidelijk in

hoeverre de referentiepersoon als zelfstandig ondernemer werkelijk de bedragen ontvangen heeft die vermeld staan als nettovergoeding op de loonfiches. Om dat aan te tonen moet volgens de verwerende partij daartoe het bewijs worden voorgelegd dat de bedragen werden overgemaakt van de bedrijfsrekening naar de persoonlijke rekening van de referentiepersoon. Tevens merkt de verwerende partij op dat het evenmin duidelijk is of de vermelde voorheffing waarachtig is, gelet de inhoud van de loonfiches niet op zijn feitelijkheid kan getoetst worden. Tevens ontbreekt er volgens de verwerende partij informatie betreffende de sociale bijdragen die de referentiepersoon verschuldigd is voor de uitoefening van de zelfstandige activiteit. Het is volgens de verwerende partij met andere woorden niet duidelijk wat de daadwerkelijk reële beschikbare bestaansmiddelen zijn van de referentiepersoon, na aftrek van allerhande kostenposten zoals sociale bijdragen en bedrijfsvoorheffing.

De verwerende partij concludeert in de bestreden beslissing daarom dat op basis van de voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen de referent met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken, en bijgevolg niet kan bepaald worden of de Belgische referentiepersoon heden aan de bestaansmiddelenvereiste voldoet overeenkomstig artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar betoog verwijst naar een hele reeks stukken die moeten aantonen dat de informatie zoals vermeld op de loonfiches wel degelijk klopt. Zij maakt echter niet aannemelijk dat zij deze stukken vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur heeft voorgelegd. Dit geldt uiteraard bij uitstek voor de stukken die de verzoekende partij vermeldt en die dateren van na de bestreden beslissing. Van deze stukken kon de verwerende partij niet op de hoogte zijn. Vanzelfsprekend kan het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing enkel rekening houden met de informatie waarover zij op dat moment beschikt. De verzoekende partij geeft in haar enig middel verder ook toe dat het haar eigen verantwoordelijkheid is om de nodige stukken aan het bestuur voor te leggen. Zij is weliswaar van oordeel dat het bestuur in casu onzorgvuldig is geweest door zelf geen informatie op te vragen of opzoekingen te doen, maar de Raad kan de verzoekende partij in dit betoog niet volgen. Aangezien de verzoekende partij zelf een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van haar Belgische echtgenoot was het haar eigen verantwoordelijkheid om alle nuttige elementen aan het bestuur voor te leggen. De verzoekende partij kan van de verwerende partij niet verwachten dat zij zelf opzoekingen gaat doen of informatie gaat opvragen. De Raad merkt overigens op dat de verwerende partij zelf in de bestreden beslissing insinuaties doet over welke stukken nodig zijn om de inhoud van de loonfiches te verifiëren. Het staat de verzoekende partij uiteraard vrij een nieuwe aanvraag in te dienen en deze keer wel alle door haar in haar enig middel vermelde stukken voor te leggen, evenals de elementen die de verwerende partij zelf in de bestreden beslissing aanhaalt om de loonfiches te kunnen verifiëren. Aangezien de referentiepersoon ook het hoofd is van zijn eigen ondernemen (die overigens ook zijn naam draagt), acht de Raad het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te oordelen dat het louter voorleggen van de loonfiches onvoldoende is om de bestaansmiddelen aan te tonen. De loonfiches zijn, zoals de verwerende partij terecht aanhaalt, immers door de referentiepersoon zelf of op zijn vraag opgesteld. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk.

Wat het argument van de verzoekende partij betreft dat de verwerende partij lang zou gewacht hebben om de bestreden beslissing te nemen, kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij de bestreden beslissing binnen de 6 maanden na de aanvraag heeft genomen. De Raad ziet niet in, en de verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk op welke manier een behandelingstermijn van iets meer dan 5 maanden kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat de verwerende partij een wettelijke termijn zou overschreden hebben door de bestreden beslissing na iets meer dan 5 maanden na de aanvraag te nemen.

De Raad merkt op dat de verwerende partij zelf in de nota met opmerkingen, net als in de bestreden beslissing zelf, aangeeft dat *“Het verzoekende partij vrij (staat) om een nieuwe aanvraag in te dienen, ditmaal gepaard gaand van de noodzakelijke documentatie”*.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU